

# Psí záchranářky

Poprvé do akce



Daphne  
Mapleová

FRAGMENT

# PSÍ ZÁCHRANÁŘKY

## Poprvé do akce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.fragment.cz](http://www.fragment.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)

FRAGMENT

**Daphne Mapleová**  
**Psí záchranářky – Poprvé do akce – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

  
**ALBATROS MEDIA**

# **Psí záchranářky**

# **Psí záchranářky**

**Poprvé do akce**

Daphne  
Mapleová

FRAGMENT

„Musí existovat *něco*, co můžeme udělat. *Něco*, aby útulek zůstal otevřený,“ řekla jsem zoufale.

Saša se na mě pochybovačně podívala, ale Taylor přikyvovala. „Kim má pravdu,“ řekla rázně, „najdeme nějaký způsob, jak ho zachránit.“



*Věnováno Judy*

# 1. kapitola



„Jsi připraven jít na procházku, Humphrey?“ zeptala jsem se malého baseta a pohladila ho po hedvábných uších. Drcnul do mě hlavou a pak se s povzdechem převálil na bok, jako by ho to hrozně vyčerpalo.

Jeho majitelka, paní Croninová, se rozesmála a láskyplně řekla: „To je náš lenoch.“ Pak se na mě usmála a v očích měla moc milý pohled. „Stejně pořád nechápu, jak je možné, že ho dokážeš každý den vylákat na procházku.“

„My si prostě rozumíme, že jo, Humphrey?“ Sklonila jsem se a ještě jednou jsem ho pohladila.

Lidé se mě na to ptali často a já to nikdy neuměla vysvětlit. Jako bych *věděla*, co psi potřebují. Rozuměla jsem, co mi sdělují svými pohledy, pohyby i zvuky, nemusela jsem o tom přemýšlet. Můj starší brácha Matt mi často říkal, že jsem zaříkávačka psů, taková psí psycholožka... I když jako zaříkávačka ani jako psycholožka jsem se nikdy necítila; věděla jsem jen, že mám psy hrozně ráda.

„No, nevím, jaká kouzla používáš, ale moc se nám to líbí,“ pochválila mě paní Croninová a uhladila si úzkou sukni, kterou nosívala do práce do zdejší banky. Její manžel byl stavitel. Býval v práci ještě déle než ona, takže žádný z nich neměl čas přemlouvat líného baseta ke každodenní ranní procházce. „... a Humphreymu taky. Vždycky nesnášel, když jsme ho tahali ven na vodítku.“

Přikývla jsem. Baseti jsou svou leností známí, ale Humphrey byl mimořádný případ. Celé týdny jsem sledovala, jak se Croninovi ze všech sil snaží přinutit svého miláčka k tomu, aby se prošel po ulici. Ale Humphrey z toho neměl žádnou radost. Nakonec jsem to už nevydržela a přišla jim na pomoc. Vzala jsem hrst psích pamlsků a dbala na to, abych vodítko



držela pevně, protože pes si musel uvědomit, kdo je tu pánem. Pořád jsem na něj mluvila, a kdykoli jsme minuli další ulici, odměnila jsem ho pamlskem, aby věděl, že je šikovný. Brzy se pak procházel po celé čtvrti, vrtěl ocasem a hlavu nesl zdviženou. Snažila jsem se Croninovy naučit, jak to dělám, ale Humphrey je stejně nikdy neposlouchal tak jako mě. Paní Croninová si mě nakonec před pár týdny najala, abych jejich psa venčila, a všichni byli spokojení. Hlavně já. Od té doby, co loni zemřel náš labrador Sammy a naši usoudili, že na dalšího psa nemají čas, toužila jsem po tom, abychom měli štěňátko. A díky Humphreymu a plánům, které jsem toho odpoledne měla v hlavě, se mi to tak trochu podařilo.

„Dnes vám začíná škola, už budete sedmáci, co?“ zeptala se mě paní Croninová, když nás vyprovázela před dům ke svému zaparkovanému autu.

„Ano,“ odpověděla jsem a snažila jsem se, abych se při té myšlence nezašklebila. Na tuhle část dne jsem se zrovna moc netěšila. Ve většině městských škol začínal druhý stupeň šestou třídou, ale tady, v Roxbury Parku, se šlo rovnou do sedmé, což taky znamenalo přejít do jiné, úplně nové školy.

„Tak hodně štěstí,“ popřála mi paní Croninová.

„Díky.“ Ocenila jsem, jak dobře chápe, že člověk potřebuje hodně štěstí, když má začít v nové škole. Hlavně já. Vždycky jsem se pilně učila, ale pořád se zdálo, že tak trochu pokulhávám za ostatními.

Paní Croninová se ještě vracela do svého krásného viktoriánského domu, tak jsem jí zamávala. Pak jsem lehce šklubla vodítkem. Humphrey doteď očichával keře růží vysázené kolem cestičky, ale poslušně vykročil na svých krátkých nohách a zamířili jsme do Jarní ulice.

„Hádej, co budu dnes odpoledne dělat!“ řekla jsem mu tiše. Na to Humphrey vždycky reagoval. Viděla jsem, že naklonil hlavu, jako by čekal, až mu prozradím své plány. Někteří lidé si myslí, že je hloupé mluvit se psem, ale zvířata skutečně vnímají lidské hlasy a jsou výbornými posluchači. „Začnu chodit pomáhat do Roxburského psího útulku.“

Humphrey pohodil hlavou, reagoval tak na nadšení v mém hlase.

„Myslím, že je to jediná dobrá věc na celé sedmé třídě,“ vysvětlila jsem mu, když jsme odbočili do Montgomeryho ulice a zamířili do malého cen-

tra našeho města. Byl nádherný den konce léta: ve vzduchu voněla čerstvě posekaná tráva a slunce mě příjemně hrálo do ramenou. „Každý sedmák si má najít nějakou neplacenou brigádu a my jsme se se Sašou přihlásily na výpomoc do útulku. Mně se ten útulek moc líbí už od té doby, co jsme si odtamtud před třemi lety přivedli Sammyho.“

Humphrey se zastavil a očíhával louži po nočním dešti. „Ještě přesně nevím, co tam budeme dělat, ale nemůžu se dočkat, až uvidím ty pejsky,“ pokračovala jsem, nechala jsem Humphreyho chvíli čichat a pak jsme zase pokračovali v cestě, aby ho náhodou nenapadlo dnešní procházku předčasně ukončit.

Přešli jsme kolem městské knihovny, která byla ještě zavřená, a minuli malý parčík před ní. Byly tam lavičky a hřiště, které jsem měla moc ráda. Se Sašou jsme se tam na průlezkách zdokonalovaly v gymnastice, a když bylo v létě horko, chladily jsme se u vodotrysku, který prýštil z krunýře velké želvy. Saša byla se svou maminkou celý srpen na prázdninách u jezera Lake George. Měly jsme toho hodně co dohánět.

Obešli jsme s Humphreym Rox, což je taková obyčejná restaurace, která patří mým rodičům. Nahlédla jsem přes sklo dovnitř a zamávala na Leslie, servírku z ranní směny. Naši měli v restauraci pořádk napilno, ale ráda jsem tam za nimi chodila. Trávila jsem tam většinu odpolední a víkendů, psala si u pultu úkoly a křoupala sladké bramborové hranolky.

Ostatní obchody v Montgomeryho ulici byly ještě zavřené, ale odpoledne budou plné zákazníků. A protože je teplo hned zrána, určitě bude po vyučování před cukrárnou dlouhá fronta na zmrzlinu.

Podívala jsem se na hodinky, blížila se osmá. „Tak půjdeme k Saše?“ zeptala jsem se Humphreyho a zdálo se, že přikývl.

Otočila jsem se a zamířila zpátky do Jarní ulice. Saša bydlela jen o pár domů dál než my, což bylo skvělé. Za chvíli jsme se už s Humphreym blížili k pěknému přízemnímu domku modrostříbrné barvy. Od té doby, co se její rodiče rozvedli, tam bydlela jen s maminkou.

Posadila jsem se na trávu vedle keře zlatého deště a vyndala jsem z kapsy pamlsek pro Humphreyho.

Lehl si mi k nohám a začal jej radostně žvýkat. Já mezitím vzala mobil a poslala Saše textovku, že tam čekám. Saša se za dvě minuty vyřítla z domu a radostně na mě volala.

„Stýskalo se mi!“ vrhla se mi kolem krku. Vlasy měla sčesané dozadu do copu a voněla jahodovým šamponem a šeríkovým mýdlem, které její maminka koupila ve Francii. Taky jsem ji pevně objala.

Humphrey nadšeně štěkal – měl Sašu taky moc rád.

Jakmile jsme se pořádně poobjímaly, Saša si dřep-la a pomuchlala se s ním. Měla psy ráda stejně jako já a pořád maminku přemlouvala, aby jí dovolila mít doma aspoň nějaké zvířátko.

„Dej pozor, ať na sobě nemáš ani jeden psí chlup,“ škádlila jsem ji. Sašina maminka měla doma všechno jako ze škatulky a psí chlupy v bytě, to by byl vážný problém!

„To mi povídej,“ řekla Saša a obrátila oči v sloup. „Mamča mi dokonce přidělila extra oblečení, které si mám dnes do útulku vzít.“

„A sundat si ho, než vkročíš do domu, co?“ řekla jsem se smíchem.

„Však ji znáš,“ přikývla a zazubila se. „Dala jsem si ho do tašky už včera večer, abych na to nezapomněla.“ Rozhodila rukama. „Takže jsem připravená! Tak jdeme, odvedeme tohohle kluka domů a vyrazíme do školy.“

„No, myslím, žes asi na něco zapomněla,“ ozvala jsem se a potlačovala úsměv.

Saša se zamračila. „Ne, věci do školy mám, peníze na oběd a oblečení do útulku taky, všechno jsem si dala do – aha!“

Vyprskla jsem smíchy a Saša uháněla zpátky domů pro batoh. To byla celá ona: vždycky si všechno nabalila do batohu a nakonec jej zapomněla. Její maminka si z ní někdy dělala legraci, že by zapomněla i hlavu, kdyby ji neměla pevně posazenou na krku, a byla to tak trochu pravda.

„Díky,“ houkla na mě udýchaně, když se zas vyřítla na schody.

„K tomu přece dobří kamarádi jsou,“ ujistila jsem ji a vykročily jsme ke Croninovu domu.

„Nevím, co bych si bez tebe počala,“ řekla Saša a vzala mě pod paží. Její slova mě zahřála a potěšila jako hrnek horkého kakaa. Věděla jsem, že spousta

věcí bude v sedmé třídě jinak. Budeme mít hodně učení a na některé předměty ani nebudeme chodit společně. To bylo právě na práci v útulku moc fajn – znamenalo to, že tam na sebe budeme mít čas, budeme tam pěkně spolu a taky se všemi psy. Tak co víc si přát?

Když jsme předaly Humphreyho, zamířily jsme zase zpátky do centra, ke své nové škole.

„Ještě jsem ti neřekla jednu úžasnou novinku,“ oznámila mi Saša nadšeně. „Seznámila jsem se u jezera s jednou bezva holkou!“

Po těch slovech mě trochu píchlo u srdce, ale rychle jsem si řekla, že to přece nevadí, jestli je to bezva holka. I tak jsem Sašina nejlepší kamarádka a vždycky budu. A navíc, jezero odsud bylo vzdálené dvě hodiny cesty.

„Jmenuje se Taylor a pochází z velké rodiny na jihu Států, takže mluví s takovým krásným přízvukem!“ pokračovala Saša se stejným nadšením.

„Jižanský přízvuk se mi hrozně líbí,“ přikývla jsem. „Je takový zpěvavý.“

„Jo, absolutně,“ souhlasila Saša. „A je s ní fakt hrozná legrace. S nikým v životě jsem se tolik nenasmála!“

Pocítila jsem další píchnutí, ale nevšimala jsem si toho. „To je prima,“ odpověděla jsem co nejradostněji. „Škoda, že se s ní nemůžu setkat.“

„Neboj, naopak!“ zvolala Saša. „To je právě na tom to nejlepší. Její táta bude pracovat v mámině právníkové firmě a celá rodina se právě přestěhovala sem do Roxbury Parku!“

Byla jsem tak překvapená, že jsem na to neměla sílu nic říct, ale Saša si toho nevšimla. „A hádej, co ještě? Bude s námi chodit pomáhat do útulku!“

Tak, a teď jsem měla úplně po náladě.



## 2. kapitola



Nová škola mi naháněla strach. Byla mnohem větší než naše předchozí základka, kde byl jen první stupeň, a i když zdejší osmáci byli jen o rok starší než my, vypadali hrozně dospěle. To ale nebyl hlavní důvod, proč se mi tak svíral žaludek a bylo mi úzko, když jsme si se Sašou uložily věci do šatní skříňky a zamířily do naší učebny. Bylo to kvůli Taylor.

Spolužáci z naší loňské třídy nás halasně zdravili a my jim mávaly. Snažila jsem se usmívat, ale bylo to

těžké. Jestliže Saša tvrdí, že Taylor je skvělá, je to tak a basta. Saša by mě nikdy nezahlavila. Tak proč se bojím jen pomyslet na to, že se s tou novou „bezva“ holčkou seznámím?

Před učebnou číslo 312 Saša vykřikla ještě nadšeněji než ráno, když uviděla mě, a uháněla obejmout Taylor, vysokou dívku s tmavou pletí a stovkami tenkých copánků zakončených stříbrnými korálky. Taylor se smála a taky ji objímala, korálky ve vlasech o sebe melodicky zvonily. Viděly se naposledy včera, tak mi jejich vítání připadalo trochu přehnané, ale snažila jsem se na to nemyslet. Místo toho jsem došla k Saše, připravená na to, že mě představí. Nakonec, *já* jsem přece Sašina nejlepší kamarádka.

„Ach, ty jsi určitě Kim,“ řekla mi Taylor svým příjemným hlasem s melodickým jižanským přízvukem. „Jsi opravdu tak hezká, jak mi Saša vyprávěla.“

Taylor mluvila tak přátelsky, že bylo snadné se na ni mile usmívat. Žaludek se mi přestal tolik svírat.

Taylor nás vzala obě pod paží, její kůže příjemně hrála. „Tohle bude ten nejlepší školní rok, já to vím!“ prohlásila.

„Jsem tak ráda, že tu budete bydlet,“ jásala Saša.

„To říká jen proto, že se o prázdninách zamílovala do jahodového koláče, který peče naše Anna,“ řekla Taylor a nenápadně mě dloubala loktem.

Saša se rozesmála. „To není *jediný* důvod, proč jsem ráda, že tu jste,“ bránila se vesele. „Ale Kim, ten koláč je k smrti dobrý.“

„To je taky jediná výhoda toho, když má člověk Annu za starší sestru,“ přiznala Taylor. Řekla to lehkým tónem, ale vycítila jsem, že to myslí doopravdy.

„Vím, co myslíš,“ přitakala jsem, „já mám staršího bráchu. Je to otrava být nejmladší.“ Můj patnáctiletý bratr Matt byl ve skutečnosti docela fajn, jak to u starších bratrů bývá. Ale rád mě poučoval a byl nepořádný a měl otravný zvyk říkat mi „pískle“.

„Zkuste si být nejmladší ze čtyř sester,“ řekla Taylor a zavrtěla hlavou, až se jí korálky na copánkách zase rozezvonily. „Nikdo nebude poslouchat, co říkáte, i kdybyste se rozkrájely!“

„Ale tobě se docela daří přimět lidi, aby tě poslouchali,“ řekla Saša a zazubila se.

Taylor si založila ruce v bok. Dělalala, že se zlobí. „Chceš snad říct, že moc kecám?“

Saša se zachichotala: „Ani nápad!“

„Vsadím se, že tvoje mamka je ráda, že má tolik holek,“ poznamenala jsem, jen abych něco řekla.

Taylor posmutněla. „Víš, maminka umřela, když jsem byla ještě malá, tak žijeme jenom s tátou,“ vysvětlila mi. „Musí si na nás dávat pozor!“

„To si myslím!“ rýpla si Saša.

Taylor ji se smíchem žduchla.

Já se usmívala dost křečovitě, bylo mi trapně, že jsem se zmínila o její mamince. Škoda, že mi to Saša neřekla předem. Ale zdálo se, že Taylor to bere tak, jak to je, možná jsem nic tak hrozného neudělala. Přesto mě to mrzelo a nejraději bych si napohlavkovala.

Zazvonilo poprvé, tak jsme se všichni nahrnuli do třídy. My tři jsme si sedly vedle sebe. Taylor brebentila o tom, co se jí v Roxbury Parku líbí, co zatím stihla vidět. Takže Saša měla pravdu: Taylor *je* moc milá. Možná to bude fajn, že s námi bude pracovat v útulku.

Zazvonilo na hodinu a já si teprve teď všimla naší učitelky, hubené nakrátko ostráhané blondýny. Přísně se dívala na tři kluky, kteří pořád stáli u dveří. Sotva to zjistili, vklouzli do lavic. Vyměnily jsme si se

Sašou významný pohled: jestli si Denis Cartwright dokázal sednout bez vyzvání, musí to být učitelka, která má respekt. A měla. Když se pronikavýma očima rozhlédla po třídě, každý zmlkl. Já taky dýchala sotva slyšitelně.

„Jmenuju se Jane Bensonová a jsem vaše třídní učitelka. Dnes ještě můžete sedět tak, jak jste se usadili, ale od zítřka budete sedět podle abecedy,“ zahájila rázně. „Když vejdete do této učebny, přestanete se bavit, protože jakmile projdete těmito dveřmi, měli byste začít myslet na učení a na nic jiného. Jakmile zazvoní na hodinu, budete připraveni pracovat.“

Začala jsem se scvrkávat na židli, když paní Bensonová pokračovala. „Jak víte, budu nejen vaše třídní učitelka, ale i učitelka angličtiny a v mých hodinách můžete počítat s tím, že si každý týden napíšeme malý test, každé dva týdny budeme psát velký test a domácí úkoly vám budu zadávat na každý den včetně víkendů.“ Vrhla přísný pohled na Denise, který se narovnal, jako kdyby spolkl pravitko. „Nejste v šesté třídě, takže nebudete pracovat jako šestáci. Toto je sedmá třída a vaše práce i vaše chování tomu budou odpovídat.“